

Arrest

nr. 242 197 van 13 oktober 2020
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 21 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing in de zaak sub 1 luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, [S.M.], verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent een soennitische moslim. U werd geboren op [...] in de stad Aleppo. U studeerde af aan de lagere school. Vervolgens ging u werken als arbeider en deed u verschillende jobs. In 2002 begon u aan uw legerdienst als soldaat bij de "Iewa" 549 in Rif Damascus, maar u kreeg problemen met een van de officieren. U belandde na 5 maanden legerdienst in het ziekenhuis en diende om medische redenen te

stoppen met uw legerdienst. U trouwde in 2005 met [A.W.] [...]. Jullie hebben vier kinderen: [S.], [A.], [S.] en [S.] die geboren is in Malta. Uw vrouw en kinderen zijn bij u in België.

U verliet Syrië in januari 2013 omwille van de verslechterende veiligheidssituatie in Aleppo en Syrië. U vreesde ook dat u door een van de partijen gevraagd zou worden voor hen te strijden. Jullie reisden via Turkije naar Libië en verder naar Malta. Op 14 augustus 2014 kwam u aan in Malta en diende u er samen met uw vrouw en kinderen een verzoek om internationale bescherming in. De internationale bescherming werd u toegekend. U bleef 5 jaar in Malta maar omdat het leven er duur is en u geen degelijk werk kon vinden besloot u Malta te verlaten. U reisde op 12 juli 2019 met het vliegtuig naar Luxemburg en kwam diezelfde dag aan in België. U diende er samen met uw vrouw een verzoek om internationale bescherming in op 17 juli 2019.

U kan niet naar Malta terug omdat u de toekomst van uw kinderen wil veilig stellen en het leven er veel te duur is. U moet hun schooluniform betalen, schooluitstappen en de huishuur en u kon geen werk vinden dat u voldoende inkomen bood.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Syrische identiteitskaart, uw familieboekje en uw militair boekje neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen (CGVS, p. 5, 15; CGVS [W.], p. 5) en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Malta.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Malta hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het bijzonder verklaart u dat het leven in Malta zeer duur is, u moet zelf instaan voor de aankoop van het schoolmateriaal van uw kinderen en hun schooluitstappen en uw medische kosten. Daarnaast kunnen uw kinderen niet deelnemen aan buitenschoolse activiteiten omdat deze te duur zijn, waardoor ze psychologische problemen krijgen (CGVS, p. 6,7).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming

genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de internationale beschermingsstatus in Malta verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U maakt niet aannemelijk dat u niet naar Malta zou kunnen terugkeren. U wou niet in Malta blijven omdat het leven er door het toerisme duur is, de huurprijzen hoog zijn en u er geen werk zou kunnen vinden. Hierbij dient te worden vastgesteld dat u in Malta als persoon die internationale bescherming geniet wel de nodige hulp heeft gekregen. Uw uitkering bedroeg om en bij 600€, daarnaast probeerde u geld bij te verdienen door thuis gemaakte zoetigheden te verkopen (CGVS, p. 13). Uw kinderen konden naar school gaan en hebben intussen Engels en Maltees geleerd (CGVS, p. 5, 6). Dat u zelf diende in te staan voor de kosten die hiermee gepaard gingen zoals de aankoop van schoolmateriaal en schooluitstappen is niet van die aard om u internationale bescherming in België te geven. U heeft in Malta niet gewerkt. Volgens u zijn er in Malta geen fabrieken en bedrijven en zijn de lonen er bovendien zo danig laag dat het de moeite niet is om te gaan werken. Iedereen werkt in het zwart om rond te kunnen komen (CGVS, p. 6). Dit alles wijst er echter niet op dat uw fundamentele rechten in Malta werden geschonden. U woonde in een huurhuis dat weliswaar oud was maar bewoonbaar (CGVS, p. 5). Hoewel de huurprijs hoog is in vergelijking met uw uitkering volstaat dat niet om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus. Hoewel u stelt dat u (deels) zelf diende in te staan voor uw medische kosten (CGVS, p. 7) dient te worden opgemerkt dat u geen schending van uw fundamentele rechten hebt aangetoond. Bovendien legt u geen recent bewijs neer van uw aangehaalde medische problemen. Waar u stelt dat jullie geen hulp kregen kan u dus niet worden gevolgd. Uw vrouw was als vrijwilliger actief bij een organisatie "Organisatie van de geïmmigreerde vrouwen in Malta", die steun gaf aan vrouwen die net in Malta waren aangekomen. De organisatie hielp hen met het vinden van een job, met hun documenten, etc. (CGVS [W.], p. 5). Deze organisatie gaf ook steun aan uw vrouw (CGVS [W.], p. 6). Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook dat u van andere organisaties en Maltese burgers (materiële) hulp heeft ontvangen (CGVS, p. 12, 13). Jullie kenden er nooit problemen met de politie of Maltese autoriteiten (CGVS p. 13). Dat u in het algemeen stelt dat vluchtelingen op Malta geen rechten hebben en er geen hulp krijgen is niet voldoende om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus in België daar u uw eigen moeilijkheden in concreto moet aantonen. Gevraagd waarom u niet naar Malta kan terugkeren komt u ook niet verder dan de verklaring "dat daar geen leven is", wat niet volstaat te meer u daar bijna vijf jaar hebt gewoond, wat toch een relatief lange periode is (CGVS p. 16).

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Malta en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en

uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Dat u zich van uw Maltese documenten zou hebben ontdaan omdat u er niet wil terugkeren (CGVS, p. 12; CGVS [W.], p. 5) heeft hier geen invloed op.

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Malta of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Voor zover uw vrouw nog opmerkt dat uw kinderen geen verblijf is gegarandeerd is in Malta omdat jullie slechts over de subsidiaire beschermingsstatus beschikken (CGVS [W.], p. 8) dient te worden opgemerkt dat jullie tot op heden nog steeds over een geldige verblijfsstatus in Malta beschikken. U, uw vrouw en de kinderen hadden allen verblijfsdocumenten in Malta, zelfs uw dochter [S.] die u later dan de rest van de familie in Malta kwam vervoegen (CGVS, p. 15, CGVS [W.], p. 7). Aldus kan niet worden gesteld dat uw kinderen er geen verblijfsrecht hebben. Deze bemerking is dus louter hypothetisch, het CGVS dient een beslissing te nemen op grond van elementen die actueel voorliggen. Deze opmerking van uw vrouw doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u en uw familieleden actueel wel degelijk reeds internationale bescherming genieten in Malta en zodoende onder het toepassingsgebied van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° vallen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet wijzigen. Ze gaan over uw identiteit en Syrische nationaliteit, en deze worden hier niet betwist. Inzake de moeilijkheden die u in Malta hebt ondervonden legt u geen bewijzen neer.

In hoofde van uw echtgenote, [W.A.] [...] is het CGVS eveneens overgegaan tot een beslissing van niet-ontvankelijkheid van haar verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Malta en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

1.2. De bestreden beslissing in de zaak sub 2 luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [A.W.], verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent een soennitische moslim. U werd geboren op [...] in de stad Aleppo. U ging tot het 6de leerjaar naar school. Vervolgens bleef u thuis en werkte van thuis uit. In 2005 trouwde u met [S.M.] [...]. Jullie hebben 4 kinderen: [S.], [A.], [S.] en [S.] die geboren is op Malta. Uw man en kinderen zijn bij u in België.

U verliet Syrië in januari 2013 met uw man en kinderen omwille van de verslechterende veiligheids-situatie in Aleppo en Syrië.

Jullie reisden via Turkije naar Libië en verder naar Malta. Op 14 augustus 2014 kwamen jullie aan in Malta en diende u er samen met uw man een verzoek om internationale bescherming in. De internationale bescherming werd u toegekend enkele maanden later. U bleef 5 jaar in Malta maar omdat het leven er duur is en jullie zelf moeten instaan voor alle kosten besloten jullie Malta te verlaten. U

reisde op 12 juli 2019 met uw gezin met het vliegtuig naar Luxemburg en kwam die dag aan in België. U diende er samen met uw man een verzoek om internationale bescherming in.

U kan niet naar Malta terug omdat u de toekomst van uw kinderen wil veilig stellen en het leven er veel te duur is.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Syrische identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw administratief dossier en uw verklaringen blijkt dat u zich op identiek dezelfde feiten baseert als uw echtgenoot [S.M.] [...]. U haalt geen eigen motieven aan voor uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend en wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Het CGVS verwijst voor de motivering naar de beslissing in hoofde van uw echtgenoot [S.M.], wiens beslissing u hieronder kan lezen: (...).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Malta en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partijen zijn echtgenoten. De bestreden beslissingen en de verzoekschriften zijn nagenoeg identiek. Gelet op hun onderlinge samenhang en voor een goede rechtsbedeling worden de zaken sub 1 en sub 2 gevoegd. Hierop gewezen ter terechtzitting, hebben partijen geen opmerkingen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Onder het kopje "*In hoofdorde: Eerste middel*", werpen de verzoekende partijen op:

*"Schending van artikel 57/6, §3, 3° VW, j° artikel 57/6, §3, lid 3 VW
Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting".*

Zij betogen, na de weergave van artikel 57/6, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) als volgt :

"Belangrijk is aldus goed te begrijpen dat de verwerende partij een verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk KAN verklaren (doch niet moet) wanneer de verzoeker in kwestie internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Indien de verwerende partij beslist van deze mogelijkheid gebruik te maken, dan dient zij aan bijkomende voorwaarden te voldoen.

Zo stelt artikel 57/6, §3 lid 3 VW::

De in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden

11.1.2. In casu werd het verzoek door de Minister of zijn gemachtigde overgezonden op 13 september 2019. De beslissing volgde slechts op 20 november 2019, ruim mèèr dan 15 werkdagen na de overzending dus.

Aldus kon de verwerende partij niet langer gebruik maken van artikel 57/6, §3 VW en diende de aanvraag behandeld te worden de algemene regels. Een onderzoek ten aanzien van Syrië (en niet ten aanzien van Malta) diende aldus te worden gevoerd, quod non in casu.

De beslissing is aldus onherroepelijk gevestigd en schendt artikel 57/6, §3, 3° VW, j° artikel 57/6, §3, lid 3 VW, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting. Zowel in feite (want ze steunt op impertinente motieven) als in rechte (want er kon van artikel 57/6, §3, 3° VW) niet langer toepassing gemaakt worden."

3.2. Waar de verzoekende partijen laten gelden dat verweerder niet overging tot het nemen van de bestreden beslissingen binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen en hieruit afleiden dat verweerder geen toepassing meer kon of mocht maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van dezelfde wet wijst de Raad erop dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde wetsbepaling onontvankelijk kan verklaren.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.3. Onder het kopje "*Subsidiar: Tweede middel*" werpen de verzoekende partijen op:

"Schending art. 57/6 §3, 3° Vreemdelingenwet

Schending artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet

Schending materiële motiveringsplicht

Schending zorgvuldigheidsbeginsel

Schending van artikel 3 EVRM".

Zij betogen als volgt:

"Artikel 57/6, §3, 3° Vw is een omzetting van artikel 33, 2, a van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) en laat toe dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard "als de verzoeker al internationale bescherming geniet in een andere EUlidstaat".

Geen van beide rechtsbronnen legt expliciet voorwaarden op bij het nemen van die beslissing, zoals een onderzoek naar de leefomstandigheden in de andere lidstaat.

Voor de wijziging van de Verblijfswet, in werking getreden op 22 maart 2018, voorzag het oude artikel 57/6/3 een uitzondering: wanneer de verzoeker elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij geen beroep meer kan doen op die bescherming. Hoewel deze uitzondering niet meer expliciet vermeld wordt, moet de huidige formulering nog steeds zo begrepen worden omdat deze in tegenwoordige tijd geformuleerd is ("bescherming geniet"). Dit blijkt ook uit de Memorie van Toelichting, die verder bevestigt dat de bewijslast zoals voordien bij de verzoekende partij ligt.

De fundamentele mensenrechten uit het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) en het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) moeten steeds gerespecteerd worden. Het terugsturen van een verzoekende partij mag nooit een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Het Europese Hof van Justitie stelt dat het in uitzonderlijke gevallen kan dat in een lidstaat de fundamentele rechten van een verzoekende partij in gevaar komen. Er is daarvoor niet noodzakelijk sprake van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat. Deze rechtspraak in het kader van de Dublin III-verordening geldt volgens de Raad ook voor personen die al een beschermingsstatuut genieten (zie ook RvV 211.222 van 18 oktober 2018). De verzoekende partij toont misschien niet aan dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Malta, maar wel dat zij bij terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt (cf. infra).

II.2.2. De beslissing bevat eigenlijk maar een heel korte, niet pertinente, motivering:

ü maakt niet aannemelijk dat u niet naar Malta zoo kunnen terugkeren. U wou niet In Malta blijven omdat het leven er door het toerisme duur is, de huurprijzen hoog zijn en u er geen werk zou kunnen vinden. Hierbij dient te worden vastgesteld dat u in Malta als persoon die Internationale bescherming

geniet wel de nodige hulp heeft gekregen. Uw uitkering bedroeg om en bij 600€, daarnaast probeerde u geld bij te verdienen door thuis gemaakte zoetigheden te verkopen (CGVS, p. 13). Uw kinderen konden naar school gaan en hebben intussen Engels en Maltees geleerd (CGVS, p. 5, 6). Dat u zelf diende in te staan voor de kosten die hiermee gepaard gingen zoals de aankoop van schoolmateriaal en schooluitstappen is niet van die aard om u internationale bescherming in België te geven u heeft in Malta niet gewerkt. Volgens u zijn er in Malta geen fabrieken en bedrijven» en zijn de lonen er bovendien zo danig laag dat het de moeite niet is om te gaan werken. Iedereen werkt in het zwart om rond te kunnen komen (CGVS, p. 6). Dit alles wijst er echter niet op dat uw fundamentele rechten in Malta werden geschonden. U woonde in een huurhuis dat weliswaar oud was maar bewoonbaar (CGVS, p. 5). Hoewel de huurprijs hoog is in vergelijking met uw uitkering volstaat dat niet om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus. Hoewel U stelt dat u (deels) zelf diende in te staan voor uw medische kosten (CGVS, p. 7) dient te worden opgemerkt dat u geen schending van uw fundamentele rechten hebt aangetoond. Bovendien legt u geen recent bewijs neer van uw aangehaalde medische problemen. Waar u stelt dat jullie geen hulp kregen kan u dus niet worden gevolgd.

Uw vrouw was als vrijwilliger actief bij een organisatie 'Organisatie van de geïmmigreerde vrouwen in Malta', die steun gaf aan vrouwen die net in Malta waren aangekomen. De organisatie hielp hen met het vinden van een job, met hun documenten, etc. (CGVS [W.], p. 5). Deze organisatie gaf ook steun aan uw vrouw (CGVS [W.], p. 6). Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook dat u van andere organisaties en Maltese burgers (materiële) hulp heeft ontvangen (CGVS, p. 12, 13). Jullie kenden er nooit problemen met de politie of Maltese autoriteiten (Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen p. 13). Dat u in het algemeen stelt dat vluchtelingen op Malta geen rechten hebben en er geen hulp krijgen is niet voldoende om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus in België daar u uw eigen moeilijkheden in concreto moet aantonen. Gevraagd waarom u niet naar Malta kan terugkeren komt u ook met verder dan de verklaring "dat daar geen leven is", wat niet volstaat te meer u daar bijna vijf jaar hebt gewoond, wat toch een relatief lange periode is (CGVS p. 16)."

Verzoekende partij heeft verklaard dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die zij heeft verkregen in Malta, omwille van de vernederende levensomstandigheden aldaar. Een terugkeer naar Malta zou aldus een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Tijdens het CGVS-gehoor heeft verzoekende partij uitgebreid verteld over o.m. de slechte levensomstandigheden en de discriminatie en geweld ten aanzien van (erkende) vluchtelingen en subsidiair beschermden in Malta:

De lonen zijn zeer laag waardoor verzoekende partij haar gezin niet kon onderhouden: p. 5 CGVS-gehoor: Heeft u werk gezocht in Malta? ja, maar de lonen daar is heel laag, ik geef u een vb. ik werkte in het zwart omdat ik als ik officieel werk uitoefen dan krijg ik 900 euro, en ik krijg terwijl ik krijg 600 eur per maand als steun, en verschil is 300, daarom ik heb in zwart gewerkt, dat is niet genoeg voor me 900 euro, en ze weten, de autoriteiten dat de meeste mensen werken in het zwart omdat de loon zo laag is. het is toeristisch eiland, geen fabrieken, geen bedrijven daar

Werkte uw vrouw op Malta? Nee

Die 900 euro was voor jullie samen? Nee, 600 bedoel ik, 146 per week de steun was 600 voor ons. ongeveer minder dan 600

Dat was voor jullie samen? Ja. ik heb me bij me kopies van het uittreksel, op gsm, op mijn naam elke week

p. 14 CGVS

Waarom kan u niet werken? Ik heb aan jullie eerder gezegd, ik heb overal gezocht, met weinig loon. niet alleen voor me, zelf de officiële werk, mensen die werken officieel krijgen zo weinig loon. is niet genoeg voor overleven, maar ik hou van werken, als ze als mijn kinderen hier naar school gaan. ik ben bereid om te werken, altijd. Ja ik bereid om te werken, bereid om te werken zolang mijn kinderen kunnen heir studeren en kunnen blijven wonen

p. 6-7 CGVS-gehoor:

Waarom heeft u Malta verlaten? Verschillende redenen, ten eerste ik heb 4 kinderen, 3 op school leeftijd, drie kinderen hebben speciale uniform nodig op school, en dat moet ik allemaal zelf betalen, alles boeken, alle schoolmateriaal. Dat is eerste reden. En dan ook kinderen hebben ook uitstapje, naar de cinema, naar park, naar de en ook moest ik allemaal van mijn zak betalen. Ook de vervoerskost moet ik zelf betalen aan de school. Ik heb dat aan hen aangegeven dat ik heb geen niet genoeg geld, ze hebben tegen me gezegd, u bent gelijk de andere gewone burgers van Malta. Ze hebben tegen me gezegd, als je een document aan ons bezorgd van de organisaties, dan je krijgt een korting van ons. ik ben overal geweest en het lukt me niet. Dat is niet genoeg, ik werk hier en daar en toch kwam ik niet rond met de kosten. Zelfs als ik zeg tegen de school ik kan niet betalen dan ze laten mijn kinderen op school om tekeningen te maken en hun vrienden gingen naar op uitstapje, en de dag erna toen de

andere kinderen vertellen aan mijn kinderen wat hebben ze allemaal gezien, mijn kinderen beginnen te wenen. Daardoor hebben mijn kinderen psychische problemen gekregen. Dat is pijnlijk voor me als vader. En soms ook ze vragen andere dingen vb tablet of iets is nodig voor hun maar persoonlijk heb ik niet genoeg om die dingen voor hen te kopen

Verzoekende partij moest zelf alle medische kosten bekostigen, wat onmogelijk was met haar loon: p. 7 CGVS gehoor :

Zijn er nog redenen waarom u Malta heelt verlaten? Allemaal ook de medische behandeling is allemaal bijna op mijn kosten, als ze medicatie voor me schrijven, normaal gezien ze zeggen je kan van apotheek gratis krijgen, maar van zodra ik aan apotheek vraag 4 medicatie, dan zegt hij de ene is gratis, de andere 3 moet je zelf betalen. 4 maand geleden been van mijn vrouw is gebroken, ik heb haar naar ziekenhuis gebracht. Ik heb haar om 8 uur 's avonds daar gebracht, maar we moesten tot 7 uur 's ochtends wachten, en ja ik had geen genoeg tijd om mijn kinderen naar school te brengen
Zij kregen geen hulp van de Maltese overheid: p. 7 CGVS

Zijn er nog redenen waarom u Malta heeft verlaten? Ik zeg niet dat burger van Malta zijn racist, maar de overheid, de andere instanties telkens als we bij hen meoten gaan om iets te vragen, dan zeggen ze dat is onze capaciteit, we kunnen jullie niet meer dan dat helpen, en alles is daar duur. Alles is duur om dingen te kopen, ik heb dochter die klein is. dat moet ik voor haar telkens melk, Pampers op mijn kosten, ik kan niet fruit kopen voor mijn kinderen als ze willen dat. En als jullie kijken naar mijn kinderen, jullie gaan dat zien ze hebben niet goed gegeten, niet gezond eten gegeten, ik heb kind moest ik voor hem zijn bloed 5 keer vervangen. Die zoon mag niet vlees eten, er is speciaal eter voor hem. Ja dat is moeilijk voor me, moeilijke situatie voor me daar, voor mijn kinderen. En de directie van de school, soms vragen van me om koekje» of fruit mee te geven met de kinderen, maar ik had niet financieel goed genoeg om dingen te doen voor mijn kinderen

p. 12 CGVS-gehoor:

Wat heelt u gedaan om hulp te krijgen/zoeken in Malta? Ik heb alle mogelijkheden geprobeerd, bij verschillende plaatsen

Hmm

JRS in Malta, ik ben meerdere keren bij de organisatie geweest, in bijzonder bij de JRS organisatie, vb. als we een consultatie vragen hij een advocaat, ze luisteren naar jou, maar ze doen niks. Vb als we vragen iets te kopiëren dat mag niet, als we medicatie hulp nodig, niks, ze doen niks voor ons. Bij de asielinstantie daar hebben ze me mijn originele documenten uit Syrië allemaal kwijtgeraakt, ik ben bij organisatie geweest om me te helpen dingen terug te krijgen, ze hebben niks voor me gedaan

Ja we hebben van de mensen, van burgers van Malta hulp gekregen soms, oude kleren of kleine cadeautjes voor de kinderen, we moesten altijd met hen fotograferen om te tonen ze hebben ons geholpen, jammer genoeg. Malta als toeristisch land is een paradijs. We kunnen ook niet zeggen dat ze de burgers van Malta zijn racisten, er is klein beetje racisme daar, maar probleem is dat daar de asielzoeker of vluchtelingen hebben heel weinig rechten daar, we kregen geen hulp voor woning, of gezondheid , of voor voedsel

En waarom kregen jullie geen hulp? Er is niks daar. ze helpen niemand, niet alleen ik. Voor iedereen is dc situatie, ze kan alle informatie doorzoeken in mijn facebookpagina. er is alles, hoe slecht de situatie is daar in malta, ja, daar is ook gezondheidssituatie naast opvangcentrum is heel slecht, veel vliegen

U zit toch niet meer in centrum? Ik spreek over de stappen die ik passeerde, huis die ik woonde vroeger, nu de eigenaar wil hem vernietigen en opnieuw hounen, en ik heb geen genoeg om een huis te huren voor 700 of 800 euro

11.2.3 Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bevestigd dat in bepaalde gevallen bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 kunnen bereiken. Zo stelt het EHRM in het M.S.S.-arrest:

“249. The Court has already reiterated the general principles found in the case-law on Article 3 of the Convention and applicable in the instant case (see paragraphs 216-22 above). It also considers it necessary to point out that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see Chapman, cited above, § 99). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see Müslim v. Turkey, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005).

250. The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited Müslim case (§§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into

positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States ("the Reception Directive"; see paragraph 84 above). What the applicant holds against the Greek authorities in this case is that, because of their deliberate actions or omissions, it has been impossible in practice for him to avail himself of these rights and provide for his essential needs. "

Aldus stelt het EHRM dat bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van EU-wetgeving en de omzetting daarvan in Grieks nationale wetgeving. Het Hof legt een hogere beschermingsstandaard op aan EU-lidstaten omdat zij specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving t.a.v. een specifieke groep personen, nl. asielzoekers.

II.2.4 In casu heeft verzoekende partij bescherming bekomen in Malta. Maar ook zij zijn een kwetsbare groep, en ook voor hen rusten er positieve verplichting op Malta. Deze verplichtingen staan opgetekend in zowel de Conventie van Genève als de Kwalificatierichtlijn die de kenmerken van 'internationale bescherming' omschrijven. Dit zijn die rechten die volgen uit het erkend zijn als vluchtelingen. Zo stelt artikel 21 van de Kwalificatierichtlijn dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement moeten in acht nemen, en bepalen artikelen 24 en 25 dat lidstaten zo snel mogelijk respectievelijk een verblijfstitel en reisdocumenten moeten afleveren aan personen met de vluchtelingenstatus. Maar 'internationale bescherming' wordt ook gekenmerkt door het toekennen van bepaalde socio-economische rechten:

a. Gezondheidszorg

Artikel 30 van de Kwalificatierichtlijn stelt dat vluchtelingen toegang tot de gezondheidszorg moeten krijgen:

"1. De lidstaten zorgen ervoor dat personen die internationale bescherming genieten toegang tot de gezondheidszorg krijgen onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend.

2. De lidstaten verstrekken personen die internationale bescherming genieten en die bijzondere behoeften hebben, zoals [...] gehandicapten, [...] of minderjarigen [...] die onder een gewapend conflict hebben geleden, passende gezondheidszorg, met inbegrip van de behandeling van geestesziekten waar nodig, onder dezelfde voorwaarden als onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend. "

Hoewel erkend vluchtelingen in Malta in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolken-diensten. Verzoekende partij heeft aangegeven dat zij volledig zelf moest instaan voor de medische kosten, wat voor haar onmogelijk was.

b. Integratievoorzieningen

Artikel 34 van de Kwalificatierichtlijn voorziet toegang tot integratievoorzieningen:

"Teneinde de integratie van personen die internationale bescherming genieten in de samenleving te vergemakkelijken, bieden de lidstaten toegang tot integratieprogramma's welke zij passend achten om rekening te houden met de specifieke behoeften van personen met de vluchtelingenstatus of de subsidiairebeschermingsstatus, of zorgen zij voor de omstandigheden waaronder de toegang tot dergelijke programma's gewaarborgd is."

Verzoekende partij heeft twee weken lessen kunnen volgen, wat uiteraard onvoldoende is om de taal te leren en zich op een degelijke manier te kunnen integreren in de Maltese maatschappij. Bij het verlaten van het opvangcentrum kreeg zij ook geen informatie over mogelijke integratieprogramma's die voor hen beschikbaar waren.

Een gebrek aan integratielessen, met o.a. taallessen, heeft ook een negatief effect op andere aspecten van het leven in Malta. Zonder deze begeleiding wordt het immers moeilijker om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt.

c. Huisvesting

Artikel 32 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt dat Malta ervoor moet zorgen dat personen met internationale bescherming toegang tot huisvesting hebben.

Verzoekende partij diende zich meermaals aan bij de Malta instanties om opvang te krijgen, doch zij werd telkens wandelen gestuurd.

Zij moest op de privé markt iets huren, aan 700 à 800 euro per maand, wat voor haar onbetaalbaar was, waardoor zij dreigde met haar gezin op straat terecht te komen.

Dakloosheid bij personen met internationale bescherming is een bijzonder groot probleem in Malta. Daarnaast kunnen vluchtelingen ook geen aanvraag indienen voor sociale huisvesting onmiddellijk na het bekomen van hun statuut; hiervoor moet men namelijk reeds langere tijd in Malta verblijven.

d. Sociale voorzieningen

Artikel 29 van de Kwalificatierichtlijn stelt:

“De lidstaten zorgen ervoor dat personen die internationale bescherming genieten, in de lidstaat die deze bescherming heeft toegekend de nodige bijstand in de zin van sociale bijstand ontvangen zoals de onderdanen van die lidstaat. ”

Zoals ook uit het asielrelaas van verzoekende partij blijkt, hebben vluchtelingen in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen. Hier faalt Malta opnieuw om vluchtelingen voldoende informatie te geven en te ondersteunen bij het doorlopen van de nodige procedures.

11.2.5 Het is dan ook duidelijk dat Malta zijn verplichtingen zoals voorzien in Kwalificatierichtlijn niet nakomt. Door het gebrekkig optreden van Malta was en zal het voor verzoekende partij onmogelijk zijn om haar rechten te laten gelden en te voorzien in haar elementaire levensbehoeften. Zoals blijkt uit het asielrelaas van verzoekende partij, heeft zij een hele tijd op straat moeten overleven en is zij meermaals gediscrimineerd geweest, zonder dat zij kon rekenen op steun of bescherming van de Maltese autoriteiten.

Zoals bepaald in het M.S.S.-arrest is de verwijdering van een vreemdeling naar levensomstandigheden waar hij in de onmogelijkheid is om in elementaire levensbehoeften, zoals huisvesting en medische zorgen, te voorzien strijdig met artikel 3 EVRM.

Het feit dat een terugkeer naar Malta een schending van artikel 3 EVRM zou betekenen, heeft tot gevolg dat zij zich nog onmogelijk kunnen beroepen op de (gebrekkige) bescherming die hen werd toegekend in Malta.

De motieven van de bestreden beslissing zijn niet deugdelijk en schenden aldus tevens het beginsel van de materiële motiveringsplicht, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarom wordt dan ook in hoofdorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen”.

3.4. De schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan niet dienstig worden opgeworpen aangezien de bestreden beslissingen geen beslissingen zijn tot weigering van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in België. De bestreden beslissingen werden getroffen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, na de vaststelling dat de verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus hebben gekregen in Malta, en werden dus niet getroffen op grond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissingen op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissingen dienen te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

3.6. De bestreden beslissingen steunen op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

3.7. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedure-richtlijn).

3.8. De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 54-2548/001, p. 107).

3.9. De voorliggende beroepen betreffen een situatie waarin de verzoekende partijen internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat, in casu Malta. De vaststelling in de bestreden beslissingen dat de verzoekende partijen in Malta de subsidiaire beschermingsstatus kregen toegekend, vindt steun in het administratief dossier en de verzoekende partijen brengen niets aan wat deze vaststelling onderuit haalt.

3.10. Evenmin blijkt dat de verzoekende partijen thans niet langer over de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen beschikken in Malta. In de bestreden beslissingen kan worden gelezen:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Dat u zich van uw Maltese documenten zou hebben ontdaan omdat u er niet wil terugkeren (CGVS, p. 12; CGVS [W.], p. 5) heeft hier geen invloed op. (...) Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Malta of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Voor zover uw vrouw nog opmerkt dat uw kinderen geen verblijf is gegarandeerd is in Malta omdat jullie slechts over de subsidiaire beschermingsstatus beschikken (CGVS [W.], p. 8) dient te worden opgemerkt dat jullie tot op heden nog steeds over een geldige verblijfsstatus in Malta beschikken. U, uw vrouw en de kinderen hadden allen verblijfsdocumenten in Malta, zelfs uw dochter [S.] die u later dan de rest van de familie in Malta kwam vervoegen (CGVS, p. 15, CGVS [W.], p. 7). Aldus kan niet worden gesteld dat uw kinderen er geen verblijfsrecht hebben. Deze bemerking is dus louter hypothetisch, het CGVS dient een beslissing te nemen op grond van elementen die actueel voorliggen. Deze opmerking van uw vrouw doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u en uw familieleden actueel wel degelijk reeds internationale bescherming genieten in Malta en zodoende onder het toepassingsgebied van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° vallen.

Deze vaststellingen zijn deugdelijk en pertinent en de verzoekende partijen brengen andermaal niets aan wat ze onderuit haalt.

3.11. De verzoekende partijen zijn van oordeel dat ze zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die ze hebben gekregen in Malta omwille van de vernederende levensomstandigheden aldaar. Ze betogen dat ze tijdens hun gehoor uitgebreid hebben verteld over de slechte levensomstandigheden en de discriminatie en geweld waarvan personen met een internationale beschermingsstatus in Malta het voorwerp zouden zijn.

3.12. Voor wat betreft kritiek op een andere EU-lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moet er vooreerst in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Malta en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overwegingen 83-84-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

3.13. Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden zoals de bestreden beslissingen ook aangeven. De weerlegging vereist dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat (cf. HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overweging 49). De weerlegging vereist specifiek voor wat betreft de algemene levensomstandigheden die verzoekers thans aankaarten, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Dit is een situatie *“waarbij de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 90, en beschikking van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, EU:C:2019:964, punt 39)”* [Hof van Justitie, arrest van 16 juli 2020, M. Addis, punt 51]. Het gaat hierbij om een situatie waarin er sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”* (zie Hof van Justitie, arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88, beschikking van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, punt 38) en arrest van 16 juli 2020, M. Addis, punt 52]. *“Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arrest van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punt 95).* [Hof van Justitie, arrest van 16 juli 2020, M. Addis, punt 52].

3.14. In het hierboven aangehaalde arrest Ibrahim e.a. heeft het Hof van Justitie situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

3.15. Er moet verder op worden gewezen dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Malta betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg en integratie, in beginsel de omstandigheden van de Maltese onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Voor huisvesting wordt enkel gelijke behandeling vereist ten opzichte van andere onderdanen van derde landen die legaal in Malta verblijven (zie voor dit alles de bepalingen van hoofdstuk VII van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011, gekend als de Kwalificatierichtlijn). Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een schending van artikel 3 van het EVRM. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Maltese onderdanen of derdelanders problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

3.16. Zoals eerder gezegd heeft het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. gesteld dat schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, geen situaties zijn die volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen.

3.17.1. Voor wat betreft de toegang tot gezondheidszorg betogen de verzoekende partijen dat *“Hoewel erkend vluchtelingen in Malta in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkdiensten. Verzoekende partij heeft aangegeven dat zij volledig zelf moest instaan voor de medische kosten, wat voor haar onmogelijk was.”*

Uit de gehoorverslagen blijkt dat de verzoekende partijen verklaard hebben:

“Allemaal ook de medische behandeling is allemaal bijna op mijn kosten, als ze medicatie voor me schrijven, normaal gezien ze zeggen je kan van apotheek gratis krijgen, maar van zodra ik aan apotheek vraag 4 medicatie, dan zegt hij de ene is gratis, de andere 3 moet je zelf betalen. 4 maand geleden been van mijn vrouw is gebroken, ik heb haar naar ziekenhuis gebracht. Ik heb haar om 8 uur 's avonds daar gebracht, maar we moesten tot 7 uur 's ochtends wachten (...)” (gehoorverslag verzoeker, commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, 30 oktober 2019 p. 7). Hieruit blijkt dat de verzoekende partijen toegang hadden tot medicatie en tot gezondheidszorg. Dit houdt niet in dat alle medicatie gratis moet zijn en dat er onmiddellijk moet worden gereageerd als men zich aandient met niet-levensbedreigende letsels. Voor wat betreft verzoekers' financiële middelen, zie infra

punt 3.17.3. Verzoekers, die vijf jaar in Malta hebben verbleven, kunnen bezwaarlijk opwerpen dat zij door een gebrek aan informatie en tolkdiensten geen toegang zouden krijgen tot de nodige medische zorgen. Er is dus geen sprake van een situatie die leidt tot een schending van artikel 4 van het Handvest.

3.17.2. Voor wat betreft de toegang tot integratievoorzieningen betogen de verzoekende partijen:

“Verzoekende partij heeft twee weken lessen kunnen volgen, wat uiteraard onvoldoende is om de taal te leren en zich op een degelijke manier te kunnen integreren in de Maltese maatschappij. Bij het verlaten van het opvangcentrum kreeg zij ook geen informatie over mogelijke integratieprogramma's die voor hen beschikbaar waren. Een gebrek aan integratielessen, met o.a. taallessen, heeft ook een negatief effect op andere aspecten van het leven in Malta. Zonder deze begeleiding wordt het immers moeilijker om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt.”

Uit de gehoorverslagen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker heeft verklaard dat hij twee weken opleiding heeft gevolgd, Engels en Maltees (ibidem p. 6). Hij heeft nergens verklaard dat hij niet de kans kreeg om nog langer taallessen te krijgen. Verzoekers echtgenote heeft verklaard lid te zijn van een vrouwenrechtenorganisatie op Malta die nieuwe aankomers op weg hielp, bijvoorbeeld bij het zoeken naar een job, het krijgen van een getuigschrift en een diploma en het leren van het Maltees en het Engels. Via die organisatie kon ze privé-leerkrachten bij haar thuis laten komen om haar kinderen te helpen bij de taal (gehoorverslag verzoekster, commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, 30 oktober 2019, pp. 5-6). Het is dan ook niet aannemelijk dat de verzoekende partijen via deze organisatie niet de weg konden vinden naar bijkomende taallessen of integratieprogramma's als ze daaraan wensten deel te nemen. Het is wederom geen situatie die leidt tot een schending van artikel 4 van het Handvest.

3.17.3. Voor wat betreft de toegang tot huisvesting betogen de verzoekende partijen:

“Verzoekende partij diende zich meermaals aan bij de Malta instanties om opvang te krijgen, doch zij werd telkens wandelen gestuurd.

Zij moest op de privé markt iets huren, aan 700 à 800 euro per maand, wat voor haar onbetaalbaar was, waardoor zij dreigde met haar gezin op straat terecht te komen.

Dakloosheid bij personen met internationale bescherming is een bijzonder groot probleem in Malta. Daarnaast kunnen vluchtelingen ook geen aanvraag indienen voor sociale huisvesting onmiddellijk na het bekomen van hun statuut; hiervoor moet men namelijk reeds langere tijd in Malta verblijven.”

De verzoekende partijen zijn blijkens hun verklaringen bij hun gehoor door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nooit dakloos geweest in Malta. Ze hebben een tijdje in opvangcentra gezeten en zijn dan daarna naar een huis verhuisd. Verzoeker heeft verklaard dat het gaat om een oud huis, waarvoor hij 400 euro huur betaalde, daar waar hij 600 euro steun kreeg en zelf in het zwart tot 200 euro per week bijverdiende. Hij wou niet officieel werken want de lonen zijn laag in Malta en het verschil tussen werken en niet werken bedraagt 300 euro, zo heeft verzoeker verklaard. Het blijkt nergens uit dat de verzoekende partijen de huur niet meer konden betalen en daardoor riskeerden dakloos te worden. Dat ze weinig financiële middelen hadden klemmt met hun verklaringen dat ze naar België zijn gekomen met het vliegtuig. Verder kregen ze materiële hulp van Maltezers alsook financiële hulp om tijdens hun verblijf in Malta een reis voor twee weken naar Turkije te bekostigen. Het blijkt ook dat ze de weg kenden naar organisaties en de overheid om hulp te vragen: *“(…) de overheid, de andere instanties telkens als we bij hen moeten gaan om iets te vragen, dan zeggen ze dat is onze capaciteit, we kunnen niet meer dan dat helpen, en alles is daar duur”* (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 7). Dit houdt niet in dat ze wandelen werden gestuurd en het is niet onredelijk dat verzoekers' wensen inzake opvang of huisvesting niet altijd meteen of op korte termijn konden worden vervuld. Verzoekers hebben nergens verklaard dat ze niet onmiddellijk in aanmerking kwamen voor sociale huisvesting. Zelfs als dat zo zou zijn, is het niet onredelijk dat de Maltese autoriteiten hiervoor een wachtermijn zouden hanteren. Het is wederom alleszins geen situatie die leidt tot een schending van artikel 4 van het Handvest.

3.17.4. Voor wat betreft de sociale voorzieningen betogen de verzoekende partijen:

“Zoals ook uit het asielrelaas van verzoekende partij blijkt, hebben vluchtelingen in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen. Hier faalt Malta opnieuw om vluchtelingen voldoende informatie te geven en te ondersteunen bij het doorlopen van de nodige procedures.”

Dit vindt geen steun in de gehoorverslagen van de verzoekende partijen. Verzoeker heeft verklaard een uitkering van 600 euro per maand te genieten. Er kan ook nog worden verwezen naar het gestelde in punt 3.17.2. waaruit blijkt dat verzoekers alleszins beschikten over een netwerk waarlangs ze informatie konden verkrijgen. Het is wederom alleszins geen situatie die leidt tot een schending van artikel 4 van het Handvest.

3.17.5. Verzoekers concluderen:

“Het is dan ook duidelijk dat Malta zijn verplichtingen zoals voorzien in Kwalificatierichtlijn niet nakomt. Door het gebrekkig optreden van Malta was en zal het voor verzoekende partij onmogelijk zijn om haar rechten te laten gelden en te voorzien in haar elementaire levensbehoeften. Zoals blijkt uit het asielrelaas van verzoekende partij, heeft zij een hele tijd op straat moeten overleven en is zij meermaals gediscrimineerd geweest, zonder dat zij kon rekenen op steun of bescherming van de Maltese autoriteiten.

Zoals bepaald in het M.S.S.-arrest is de verwijdering van een vreemdeling naar levensomstandigheden waar hij in de onmogelijkheid is om in elementaire levensbehoeften, zoals huisvesting en medische zorgen, te voorzien strijdig met artikel 3 EVRM.”

3.18. Dat de verzoekende partijen *“een hele tijd op straat moeten overleven en [...] meermaals gediscrimineerd [zijn] geweest*, vindt geen steun in de gehoorverslagen en uit niets blijkt dat ze niet konden voorzien in hun elementaire levensbehoeften, dat ze het slachtoffer werden van gerichte discriminatie en geweld of dat ze niet konden rekenen op steun van de Maltese autoriteiten.

3.19. Door te herinneren aan hun verklaringen die zij hebben afgelegd bij hun gehoor en meer bepaald over de lage officiële lonen, de moeilijkheden waarmee ze naar eigen zeggen in Malta geconfronteerd werden om werk te vinden, alsook over de school-, medicatie- en huishuurskosten, waarbij ze niet altijd op tussenkomst van de (school)overheid konden rekenen, slagen verzoekers, die vijf jaar in Malta hebben vertoefd, er niet in de vaststellingen die hierover in de bestreden beslissingen figureren onderuit te halen, net zo min als de volgende conclusie die eraan werd verbonden: *“Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Malta en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden”*.

3.20. Verzoekers hebben geen informatie overgemaakt die wijst op de onverschilligheid van Maltese autoriteiten met als gevolg dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, waardoor er de verplichting zou zijn om aan de hand van rapporten na te gaan of er daadwerkelijk sprake is van dergelijke tekortkomingen (cf. Hof van Justitie, arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., punt 88). Het blijkt ook niet dat er sprake is van een land waarvan de Raad weet of behoort te weten dat er een risico bestaat op tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (naar analogie: EHRM 21 januari 2011, MSS t. Griekenland en België, punt 458).

3.21. Verzoekende partijen die zich niet bevinden in een bijzonder kwetsbare situatie zoals een prangende medische situatie die behandeling of medicatie behoeft, slagen er met uittreksels uit hun gehoor door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en uit een arrest van het Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak M.S.S. t. België en Griekenland van 21 januari 2011, dat stelt dat een schending van artikel 3 van het EVRM pas aan de orde is wanneer er sprake is van *“official indifference when in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity”* (paragraaf 254) – wat vergelijkbaar is met de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid zoals bepaald in het bovenvermeld arrest Ibrahim e.a. van het Hof van Justitie in het kader van artikel 4 van het Handvest – niet in aan te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hen zelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij, wegens hun bijzondere kwetsbaarheid, in Malta zullen worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. Hieruit volgt dat van verzoekers, als individuele statushouders, kan worden verwacht dat zij zelf de nodige initiatieven nemen om de voorkomende problemen te verhelpen en hun rechten te laten

gelden. De Raad kan er begrip voor opbrengen dat verzoekers verkiezen hun verdere leven uit te bouwen in België, doch deze wens kan geen afbreuk doen aan de doelstellingen van het gemeenschappelijk asielbeleid

Het tweede middel is ongegrond.

3.22. De verzoekende partijen vragen in fine van hun verzoekschrift de erkenning als vluchteling en vragen tevens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Echter is dit geen dienstig betoog. De verzoekende partijen hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend in Malta, wat leidde tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Enkel indien de verzoekende partijen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die hierop zijn gestoeld en die hun grondslag vinden in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, hebben kunnen doen wankelen en hebben aangetoond dat ze niet meer kunnen rekenen op daadwerkelijke bescherming in Malta – quod non, zoals hierboven is gebleken – wordt de kwestie pertinent of er sprake is van een persoonlijke vrees voor vervolging in Syrië of van een risico op ernstige schade aldaar.

3.23. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid alle nuttige elementen bij te brengen, hun motieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich te laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de door hen gekozen taal machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.24. Ten slotte kleven er aan de bestreden beslissingen geen substantiële onregelmatigheden die door de Raad niet kunnen worden hersteld en evenmin dient er te worden onderzocht of er sprake is van ernstige aanwijzingen dat de verzoekende partijen in aanmerking zouden komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. punt 3.22). Een vernietiging van de bestreden beslissingen in de zin van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet dringt zich dan ook niet op.

3.25. De middelen zijn ongegrond. De verzoekende partijen brengen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij brengen geen elementen aan waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de subsidiaire bescherming die hen reeds werd toegekend in Malta. Er is geen informatie die erop wijst dat er in Malta sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, en die de hierboven vermelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken. Evenmin is er sprake van buitengewone omstandigheden die specifiek henzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar de lidstaat die hen reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA